

Tři roky brojil Jiří Simon proti tomu, aby historickou část Jihlavy „zapláclo“ obří nákupní centrum. Úřady jeho námítky smetly ze stolu. Na Nový rok si padesátiletý aktivista připravil poslední výpad: aby upozornil na svou pravdu, přímo před vchodem do obchodního areálu se oběsil.

Na konec roku se dvaadvacetiletý Jakub Simon vždycky těší a Silvestra si pokaždé užívá. „Popjíme, hráme počítačové hry přes síť, pohoda,“ líčí. Letos však pro něho vítání Nového roku skončilo krutým vystřízlivěním. Že jeho

Obří City Park stojí na dosah od historického středu města. Dům Jiřího Simona je označen červeným kruhem.

Konec donkichota z Jihlavy

Jiří Simon položil život v boji proti nákupnímu centru

otec v noci spáchal sebevraždu, se dozvěděl od kamaráda, který pročítal zprávy na internetu. „Policie u nás prý zvonila, my jsme tedy nic neslyšeli,“ řekl TÝDNU Jakub, který v té době slavil s partou kamarádů právě u otce v domě. Poslední vzpomínku na něho tak má přímo z osudného večera. „Byl nahofe sám. Jednou za čas se stavil v suterénu, aby nás zkontroloval. Nebylo na něm nic poznat. Těsně před půlnocí jsme vyrazili na náměstí, na ohňostroje. To bylo naposledy, co jsem ho viděl. Nestihli jsme si ani popřát, zkrátka nic,“ vypráví.

Jeho otec Jiří Simon proslul mezi Jihlavany donkichotským bojem proti novému nákupnímu centru. Obří City Park umístil investor přímo pod okna jeho rodinného domku a v ochranném pásmu městské památkové rezervace, odkud byl donedávna pěkný výhled na středověké hradby. S tím se Jiří Simon odmítl smířit. Úředníky neúnavně zásoboval stížnostmi, které měly stavbu zmařit. Marně. Na konci října se City Park otevřel prvním návštěvníkům.

„Klidně si myslíte, že jsem blázen. Já ale již nechci žít ve společnosti, kde se nemohu dovolat svých práv,“ napsal Jiří Simon v dopise na rozloučenou. Na Nový rok k ránu ho našli, jak visí nad jedním ze vchodů do centra. Cizí zavinění policie vyloučila.

„Otec nebyl řádová ovce jako ostatní. Byl zvyklý jít do věcí naplno. A pokud bylo

nutné k tomu, aby otevřel veřejnosti oči, podstoupit takovou oběť, udělal to. Pro mě je hrdina,“ říká Jakub.

Kotrmelec památkářů

Když se Simonovi před sedmi lety stěhovali do Jihlavy, měli o budoucnosti jasnou představu. Domek ve Ztracené ulici opraví, v suterénu zřídí počítačovou hernu a v patře se bude bydlet. „Sám jsem jim na začátku pomáhal. Když si Jirka vzal něco do hlavy, tak za tím šel. Pflí vždy dosáhl svého,“ vzpomíná Michal Henych, dlouholetý přítel pana Simona.

Jenže idylka se brzy zadrhla. Psal se duben 2005, když jihlavská radnice kývla na návrh investorské společnosti CEI Building, že odkoupí pozemky v lokalitě pod Znojenským mostem. „Stály tam jen ruiny bývalých továren. Navíc byly vyhořelé, s propadlými stropy, pro město to byla vlastně spásná nabídka,“ říká mluvčí magistrátu Radek Tulis. To si však Simon, v jehož sousedství mělo centrum (svou rozlohou dvanáctkrát převyšuje jihlavský „nádor“, socialistickou budovu Prioru na Masarykově náměstí) vzniknout, nemyslel.

A zpočátku byli proti i památkáři. Na kraj od nich dorazila řada námitek. „Z hlediska památkové péče je záměr výstavby v tomto duchu nepřijatelný na první pohled,“ mechal se slyšet Pavel Wewiora z Národního památkového ústavu. Architekti proto návrh několikrát upravovali a společně s ním se překva-

pivě rychle měnilo i stanovisko památkářů. Až od nich stavba dostala posvěcení.

„Všechna větší města takové zařízení mají. A na otázku, zda má být i u nás, odpověděla návštěvnost. To jsou procesy, která tam denně táhnou,“ libuje si jihlavský primátor Jaroslav Vymazal.

Není cesty zpět

Boj Jiřího Simona postupně přerostl až v posedlost. Stěžoval si na všechno možné. Na hluk provázející stavbu i na nedostatečný počet trmínků, které drží konstrukci City Parku. Nebo na sklon zásobovací rampy vedoucí blízko jeho domku. „Těch sporů bylo mnoho. Ani v jedné z námitek však nedostal za pravdu,“ říká zástupce investora Martin Jaroš.

Každý neúspěch Simona motivoval k dalšímu úsilí. Stálo ho to dost peněz, přesto odmítl nabídku, aby se vzdal domku za několiknásobek jeho odhadní ceny (ta činila 2,7 milionu korun, CEI Building Simonovi v jednu chvíli nabízela údajně až osm milionů). A když už si nemohl dovolit platit odborníky, kteří mu pomáhali odhalovat nedostatky stavby, postupoval na vlastní pěst. A to doslova, manželka od něho totiž odešla i s dětmi. „Říkal mi, že teď se může konečně víc soustředit,“ vzpomíná Henych.

Čin Jiřího Simona vyvolal ve městě značný ohlas. Řidič autobusu Marek Řezáč dokonce svolal na minulou neděli pietní setkání k uctění Simonovy památky. Na místě jeho smrti hoří několik svíček.

„Osudu pana Simona je mi líto. Na jednoho člověka je takový boj bohužel moc vysoká hra,“ myslí si Petra Täuferová z občanského sdružení Klidné Ivanovice, které válčí proti výstavbě velkého hobbymarketu na okraji Brna. Zatím úspěšně: soud v prosinci zrušil územní rozhodnutí, záměr investora musí magistrát projednávat znovu. **Vladimír Křivka**

„Podstoupil tu oběť, aby otevřel veřejnosti oči. Pro mě je hrdina,“ říká syn o svém otci. Vlevo Jakub, vpravo Jiří Simon.

